

Llar per a tothom riu de Vida

marista 2025

23è capítol general

l'Hermitage 200 anys

Discurs de

CLOENDA DEL XXIII CAPÍTOL GENERAL

8 d'octubre de 2025

Tagaytay (Filipines)

G. Peter Carroll, Superior general

Estimats germans i amics, el nostre temps junts arriba al final.

Agraïment

En aquest moment vull expressar la meua gratitud —i crec que també la vostra— a les persones que han planificat, ajudat a fer i dirigit aquest XXIII Capítol General.

En primer lloc, als col·legues laics que han viatjat amb nosaltres: la Priscilla, en Guliano i en Jaco, de l'equip d'informàtica; en Luiz i la Sara, de l'Oficina de Comunicacions, en Bruno, el nostre traductor, i la Gelyn, de l'Oficina Provincial.

Han estat lluny dels seus països, llars, éssers estimats i famílies durant cinc setmanes.

Això va més enllà d'un compromís ordinari; és una cosa realment especial. Els volem agrair no només la seva competència professional, dedicació i feina dura, sinó també el meravellós esperit que han aportat al nostre Capítol. Han enriquit tot aquest temps plegats. Gràcies!

També volem reconèixer els que ens han acompanyat aquestes setmanes: les nostres dones i homes laics maristes, els nostres facilitadors, en Manu i els nostres germans més joves. La seva presència i participació, i les seves presentacions plenes d'esperança, van ser molt valuoses. En Manu encara és amb nosaltres i li agraïm tot el que ha fet com a director del Secretariat. La nostra més sincera gratitud per la tasca que ha dut a terme.

Al nostre dedicat equip de traducció, dirigit pel G. Al Rivera. Com podria haver funcionat, aquest Capítol, sense la seva escolta intensa i la seva hàbil traducció? Us en podeu fer una idea, de la quantitat de paraules que s'han dit i traduït, durant aquests 30 dies? La nostra sincera gratitud a l'Al Rivera, l'Arsacio,

en Gerardo, l'Aristide i en Bruno. Han estat una presència valuosa en tot el que hem fet i experimentat al llarg d'aquests dies.

També hem d'expressar la nostra gratitud a la Província East Asia, que ens ha acollit tan generosament durant el Capítol. El G. Allan De Castro, Provincial, ha supervisat tots els preparatius. El germà Ador ha estat disponible cada dia per assegurar que totes les nostres necessitats fossin ateses, de vegades fins a les deu de la nit, quan era l'últim a tancar el bar. Els Germans Jeff i Albert, sempre disposats a conduir, orientar i ajudar en tot el que fos necessari. La Gelyn ha estat disponible per col·laborar en qualsevol cosa; li agraïm la seva amabilitat i eficiència en tot el que ha fet.

Els Germans Michael, Danilo, Michel, Omar i el pare Gavin ens han brindat un servei molt significatiu, de manera respectuosa, creativa i fraterna. Ens han ajudat a reflexionar sobre les experiències de cada dia, a celebrar ocasions especials i a crear un ambient de pregària en les nostres litúrgies, oracions i eucaristies. No sé si es podria considerar un pas pel Purgatori, però haver de seure en una cadira i anar prenent notes d'un Capítol General s'hi deu acostar força. Gràcies al G. Chuchi per la seva presència, el seu treball secretarial i el seu suport diari.

Ara, a la nostra Comissió Facilitadora. Quan aquests germans van acceptar la seva funció segurament eren conscients de la càrrega addicional que assumien. Això, en si mateix, és molt valuós. Gràcies. Durant aquestes cinc setmanes han fet una feina extraordinària a l'hora de gestionar, guiar i dirigir el procés capitular. Han mantingut llargues reunions, han donat una direcció clara i, alhora, han estat flexibles i s'han adaptat segons el que demanava cada moment. Estic particularment agraït al germà Ken. Fa dos anys se li va encomanar la responsabilitat de planificar el Capítol. Des de llavors ha treballat amb cura i creativitat amb la comissió preliminar, la provisional i ara la de facilitació. Li ho agraeixo profundament. La nostra gratitud també va per als altres membres: els germans Darren, Deivis, Fabien, Jaime (el nostre eficient secretari), Joao (vicecoordinador), Mark i Tall. Espero que acceptin el nostre sincer reconeixement per la gran contribució que han fet a l'èxit d'aquest XXIII Capítol General.

I finalment a tots vosaltres, que heu escoltat amb atenció i oració, que heu col·laborat de manera oberta i fraterna, que heu mostrat tanta bona voluntat i viscut una fraternitat genuïna i càlida: gràcies!

Missatge

Champagnat va ser un constructor.

I el seu Hermitage encara es manté dret. És antic, però s'ha renovat i avui continua sent tan sòlid i acollidor com ho era en la seva època.

Les habilitats constructives de Champagnat no es limitaven a la pedra i la fusta. Va ser un constructor en múltiples nivells i dimensions. Va fundar dues congregacions religioses. Va construir comunitat. Va donar forma a la missió. Va infondre confiança. Però, sobretot, va sembrar esperança.

Durant aquest Capítol, amb el lema "Llar per a tothom, riu de Vida", hem sentit l'Esperit Sant que ens cridava a construir un Nou Hermitage. No serà una estructura fixa en un lloc, sinó una realitat viva que es mou com el riu mateix, on

sigui que els maristes visquin la seva fe, creïn fraternitat i donin vida a d'altres.

Aquest Capítol ens ha cridat —a tots— a ser constructors, com Marcel·lí.

Les crides són diferents, però interconnectades:

- **Constructors d'una cultura vocacional:** viure amb passió i integritat, sent testimonis vius de l'Evangeli que inspirin i acompanyin els altres a descobrir i abraçar la seva pròpia vocació marista.
- **Constructors d'una espiritualitat viva:** centrada en Crist, mariana i inspirada per Champagnat. Una espiritualitat que ens permeti trobar Déu en les persones, els

esdeveniments i els moviments de cada dia i ens animi a respondre amb amor.

- **Constructors de comunió:** una família de Champagnat que no estigui limitada pel lloc, la llengua, la cultura o la classe; una veritable llar vital per a tots, càlida, acollidora i inclusiva.
- **Constructors de lideratge servicial:** capaços d'afrontar les realitats, fins i tot les difícils, amb honestetat i esperança, actuant de manera sinodal, amb transparència, diàleg genuí, participació activa i responsabilitat compartida.
- **Constructors de Bones Notícies:** la nostra missió viva ens insta a tenir cors acollidors, mans curoses i ments creatives al servei dels nens i joves, especialment els pobres i marginats. Estem cridats a actuar amb valentia i oferir esperança.

Aquestes són les nostres crides. Podrem complir-les? En certa manera, ja ho hem fet, perquè durant aquest mes de Capítol hem viscut allò que anhelem. Junts hem construït el tipus de comunitat i de vida que desitgem per als maristes de Champagnat. Hem experimentat una fraternitat càlida i oberta, una espiritualitat arrelada i mariana i un estil sinodal de conducta. Això ha reafirmat la nostra missió i vocació.

Estic segur que tornarem a les nostres llars i comunitats compromesos a construir aquest nou Hermitage allà on sigui que ens trobem.

Sempre hi ha un treball previ abans de construir: planificar, preparar el terreny. En aquest context, vull reconèixer l'administració del G. Ernesto. Durant els últims vuit anys han fet una enorme quantitat de feina i aconseguit assoliments notables. Han acompanyat de prop totes les províncies i districtes, han viatjat incomptables quilòmetres i han participat en innumbrables reunions. Les Constitucions van ser revisades i finalitzades. Es va escriure la Regla de Vida. Es va actualitzar el document Rere les petjades de Marcel·lí Champagnat. Es van renovar els processos de formació i es va reescriure la guia. El Fòrum Internacional sobre la Vocació Laical va donar com a fruit *L'àlè*

de la Ruah, amb un camí clar cap endavant. Es va celebrar la MIMA 3. Es van oferir múltiples programes de formació. Els secretariats es van renovar. I encara podria continuar.

S'han aconseguit tantes coses que un es pregunta què queda per fer.

Expresso la nostra profunda gratitud a l'Ernesto i a en Ken, en Ben, en Joao-Carlos, en Josep-Maria, l'Oscar i en Sylvain pel seu extraordinari compromís durant aquests vuit anys. I, per descomptat, no podem ni volem oblidar al nostre estimat Luis Carlos. La seva tràgica mort ha estat una gran pèrdua i una tristesa duradora. El recordem amb gratitud i afecte, i orem per la seva mare i la seva família.

També és cert que Marcel·lí mai va treballar sol. Sempre va tenir col·laboradors: els seus companys seminaristes, els primers germans, els experts que van ajudar en la construcció de l'Hermitage i els benefactors.

La mateixa reflexió és vàlida per a nosaltres. Necessitem els altres. Necessitem col·laboradors de confiança, companys fidels. I en tenim, en abundància. Treballem plegats: amb les nostres germanes i germans laics, amb els nostres companys en la missió, amb altres religiosos i amb tots els que comparteixen els nostres ideals i esperances.

Aquest Capítol ens crida a tornar al cor, al centre de la nostra identitat i missió com a germans. Ens porta als orígens. Ens convida a redescobrir el que va inspirar Marcel·lí Champagnat en el seu temps i lloc, i a aplicar-ho avui al nostre Institut.

Com vaig dir dimarts passat, després de la meua elecció: la tasca dels líders —i tots en som, de líders— és custodiar i protegir el carisma, aquest do especial que sant Marcel·lí ens va llegar a nosaltres, a l'Església i al món. Els primers germans van rebre aquest carisma i el van viure amb passió.

Ha evolucionat amb el temps i ho ha de continuar fent.

Salvaguardar el carisma no és pas el mateix que protegir institucions o estructures; és l'esperit, el que hem de protegir.

Aquest és el nostre desafiament, avui. Junta-ment amb tots els que estimen aquest carisma, tenim la responsabilitat de reimaginar-lo per a aquesta nova era, com va dir el papa Francesc. És una gran responsabilitat, però també una oportunitat meravellosa.

Com s'ha assenyalat aquests dies, avui la realitat del nostre Institut és molt diferent de la de fa 30, 40 o 60 anys. Això també passa en la majoria de congregacions religioses, i a l'Església en general.

No podem tornar al passat. No podem reconstruir el nostre Institut o la nostra Església tornant a un passat idealitzat, sinó reconeixent les experiències reals, sovint doloroses, del nostre temps. Així ens obrirem a una trobada més profunda i autèntica amb Déu i amb el món que estem cridats a servir. Hem d'abraçar les nostres pròpies ferides i limitacions com el terreny mateix des del qual l'Esperit actua amb més poder.

Déu entra per la ferida. El caos és el terreny fèrtil de la creativitat.

Avui la vida religiosa es troba, en si mateixa, als marges. Els religiosos ja no són compresos ni respectats com abans. Certament, ens podem solidaritzar amb els oblidats i ridiculitzats.

Això fa que el nostre testimoniatge sigui encara més important.

Tornem als nostres valors fonamentals: fe, senzillesa, humilitat i fraternitat.

Fa molts anys, qui llavors era Provincial, el G. Kieran Geaney, ens va donar una petita targeta a tots els que començàvem la nostra vida marista com a postulants, en què hi havia escrites unes paraules dels documents del Capítol General de 1967. Me'n recordo prou bé: *"Estem cridats a oferir al món una nova manera de viure: senzilla, alegre i fraterna"*.

Això continua sent tan cert avui com el 1967. Continua sent el nostre do. El món actual, amb tanta divisió, polarització, por, ira, cobdícia i desigualtat, necessita urgentment senyals i camins cap a un futur més humà. Més que mai, la nostra forma de vida és rellevant. El testimoniatge dels germans religiosos queviuen junts amb alegria i esperança, i que anteposen els interessos dels joves als seus propis, és poderós. Això és el que hem d'oferir al món. I l'eficàcia del nostre testimoniatge dependrà que abracem apassionadament la nostra conversió personal i comunitària.

Malgrat la complexitat dels nostres ministeris, les nostres xarxes d'escoles, universitats i obres socials, no som una corporació multinacional. Som una congregació religiosa. Som una família marista, diversa i àmplia, una família carismàtica global.

Però en el cor d'aquesta família hi ha Jesucrist, el nostre Déu i Salvador. Seguim els seus passos, ens oferim al seu servei i n'assumim la missió —la missió de Déu—: construir el Regne, no el NOSTRE propi regne, ni petits regnes personals, sinó el Regne de Déu. Aquest és el nostre propòsit i la nostra meta última.

Ara ens correspon tornar a les nostres províncies, districtes i comunitats i portar la Bona Nova d'aquest Capítol. Se'ns demana comunicar-la i explicar-la, però més encara: viure-la. Ser la Bona Notícia per als nostres Maristes de Champagnat; encarnar les crides. Fent-ho atraurem d'altres al cercle d'esperança que creem.

Us asseguro que això és el que el G. Hipólito, els Consellers i jo procurarem fer. Us agraïm la confiança que heu dipositat en nosaltres, el privilegi que ens heu atorgat. Farem tot el possible per estar a l'altura de la vostra confiança i esperem caminar al vostre costat els pròxims vuit anys.

Junts, construïm aquest nou Hermitage.